ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ —БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 143. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 11-го СЕРПНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 11, 1976 No. 143. VOL. LXXXIII

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В МОНТРЕАЛІ БУВ МОГУТНЬОЮ МАНІФЕСТАЦІЄЮ ЄДНОСТИ ЦІЄЇ МОЛОДІ ТА ЇЇ ВІДДАНОСТИ ІДЕАЛАМ УКРАЇНИ

Монтреаль, Канада (Мирослава Левенець) — Понад півтори тисячі Української молоді, зорганізованої в СУМ-і, Пласті, ОДУМ-і і СУМК, зібралися тут в дні 24-го липня 1976 р. на площі біля арени Сейнт Леонард, щоб спільними виступами показати громадянам Канади і численним гостям-туристам, які зібралися у цій країні з нагоди 21-ої Світової Олімпіяди, силу і велич зорганізованої української молоді на поселеннях, її вмілість і красу української культури. Друге важливе завдання збору Української молоді було куди більше. В час, коли вільні народи мають змогу висилати своїх змагунів на Олімпійські Ігрища, наша батьківщина — Україна поневолена Москвою, такої змоги не має. Наші брати ровесники приневолені змагатися під прапором гнобителя і здобувати для нього медалі і славу. Тому українська молодь вирішила стати носієм світла правди українського народу і поширювати цю правду серед вільних народів світу. Говорячи з перспективи відбутого дня Української Молоді, треба вважати, що цю ціль в основному, осягнено.

Вже у годині 9:00 ранку сотні української молоді під своїми командами зібралися на ранню збірку. Не зважаючи на зливний дощ, який тільки що почав ущухати перед збіркою, серед молоді панували піднесення і ентузіязм. У повітрі повівали численні молодечі прапори, лунали окремі команди, а Владики Ізидор Борецький з УКЦеркви і Миколай Дебрин з УГПЦ та численні духовники приготовлялись до торжественного Молебню, який почався о годині 10:00 рано. Співав збірний хор української католицької церкви в Монтреалі під керівництвом пані Марійки Чолій, як також грала відома духова оркестра осередку СУМ з Торонта „Батурин" під диригентурою мгра Василя Кардаша.

Обидва Владики після Молебню виголосили відповідні проповіді, закликаючи учасників черпати силу духа від нашої батьківщини і вірити у велике Боже Провединня. Молебень закінчено могутнім співом молитви - гимну — „Боже Великий", що його співали усі учасники під керівництвом оркестри „Батурин".

Офіційно програму Дня Української Молоді відкрив голова організаційного комітету Ярослав Заяць, він же голова Крайової Управи СУМ в Канаді, і передав ведення програми Михайлові Шепетикові, який сповняв функцію майстра церемонії. Він представив численних репрезентантів, між ними голову ЦК СУМ мгра О. Коваля, голову Крайової Пластової Старшини в Канаді Б. Пензея, голову ЦК ОДУМ. В. Педенка, голову Східньої Екзекутиви СУМК, Т. Ткаченка, посадника міста Сейнт Леонард Дізаса, який після привітання передав на руки С. Коваля плякету міста Монтреалю, як вияв пошани до зібраних молодечих організацій. Багато репрезентантів міського і провінційного уряду вітали учасників у дальшій програмі цього дня.

Сильне враження на численних приявних гостей викликав апель поодиноких молодечих організацій, це-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Учасники Дня Української Молоді в Монтреалі уставлені у формі Тризуба, випустили сотні синьо-жовтих бальончиків, частину з яких вітер заніс до Олімпійського Села.

Знову залунали струни бандур на Одумівці...

Оселя ОДУМ-у „Київ" (О. Ш.). — 8-го серпня 1976 р. на одумівській оселі „Київ" успішно розпочався 4-ий курс навчання мистецтва гри на бандурі. Одночасно відбувається там також сьомий табір українознавства.

Вже в суботу, 7-го серпня, на Одумівку почала прибувати майже з усіх кінців ЗСА молодь, яка виявила бажання й охоту навчатися рідного мистецтва гри на бандурі. Тут можна зустріти молодь з Філядельфії, Чікаго, Стейт Коледжу, Боффало, Вашінгтону, Сиракюз, Бавнд Бруку, Ню Йорку, Нюарку, Індіяни, Рочестеру і навіть з далекого Сан Дієго.

Як і попередні курси бандуристів, так і цей курс переводиться під протекторатом і опікою нашої славної Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка. З курсантами працює група визначених Капелею інструкторів, під безпосереднім мистецьким керівництвом маестра Григорія Китастого, диригента Капелі. Між головними інструкторами є Микола Дейчаківський, В. Китастий і Петро Гурський, який одночасно є організаційним керівником курсу. Вже в першому дні курсантів розділено на чотири групи відповідно до їхнього вміння гри. Важливою частиною курсу буде також ознайомлення молодих ентузіястів з творчістю славного кобзаря Гната Хоткевича.

Організаційним керівником академічної частини курсу українознавства є проф. д-р Яків Гурський. Лекторами будуть: о. д-р Ф. Істочин, декан Православної Семінарії св. Софії в Бавнд Бруку, проф. д-р Я. Гурський, проф. д-р Є. Федоренко, проф. д-р М. Воскобійник, проф. П. Мегик, проф. П. Маляр, проф Н. Сеник, пані магістер Л. Григоренко, поет М. Щербак, доцент В. Григоренко, О. Шевченко й інші. Наголос на курсі українознавства кладеться на нову добу: „Від революції до підпілля".

З уваги на те, що цей 1976-ий рік є проголошений роком С. Петлюри, всі одумівські табори, включно з цим, присвячені імені Симона Петлюри.

Молодих учасників цьогорічного табору є понад 50 осіб. Командантом табору перший тиждень є В. Дорошенко, а другий А. Філимончук. В неділю, 15-го серпня, на оселі „Київ" відбудеться Служба Божа, яку відслужить о. М. Борисенко.

21-го серпня, 1976 р., о 2-ій годині дня на закінчення табору відбудеться на оселі „Київ" концерт-попис під проводом маестра Г. Китастого, присвячений 200-літтю Незалежности ЗСА і 100-літтю поселення українців в ЗСА. Вечером того ж дня там же відбудеться бенкет.

На Союзівці закінчено таборування дітей, починаються курси українознавства

Учасники дитячого табору на Союзівці зі своїми опікунами

Союзівка. — Вісімнадцять хлопців, у віці від 7 до 11 років, і вісім дівчаток ще нижчої вікової групи закінчили тритижневе таборування на цій оселі УНСоюзу в суботу, 7-го серпня, мистецькою програмою в авдиторії павільйону „Веселка" в присутності біля сотні щедро оплескуючих батьків і гостей. Хлоп'ячий табір, який, як і попередній дівочий проходив під назвою „Шамокін" з уваги на відмічення 100-річчя українського поселення в ЗСА, включав такі цілоденні заняття, як спорт, гри і забави, вивчення українських пісень і віршів, короткі нариси з історії України і українського поселення в ЗСА. Мистецька програма в суботу була віддзеркаленням властивої програми табору. Пісні, вірші, танці чергувалися на сцені павільйону під звуки музичного акомпаньяменту акордеоніста Алека Худолія та відповідних пояснень конферансьє Ані Дидик, яка провадила програмою, що її хлопці закінчили гуцульським „Арканом". Під звуки „Ніч вже йде", хлопці закінчили програму, а повернувшися до вілли „Львів" закрили табір молитвою „відспіванням національних гимнів і спущенням прапорів.

Командантка табору п-ні Стефанія Гаврилюк попрощала таборовиків, бажаючи їм приємних вакацій та успішного шкільного року, а управитель Союзівки Володимир Квас погратулював п-ні Гаврилюк і її асистентам за опіку і взірцеве ведення табору, запрошуючи таборовиків прибути знову на слідуючий рік.

В переведенні табору допомагали командантці сестрички: Джойс Чупа, Христя Ткач, Віра Чума, Раїса Марків, Рената Винник, Таня Бабенко, Лінда Геба і братчик Роман Василик. Стефко Ганкевич був популярним кухарем для таборовиків.

Вілла „Львів" не довго втішалася тишею, бо вже в неділю почали з'їздитися учасники Курсів Українознавства, які триватимуть до суботи, 28-го серпня.

Пластуни на спортивно-вишкільному таборі

Іст Четгем, Н. Й. (Н. Н.). Тут на пластовій оселі „Вовча Тропа" почався 31 липня ц. р. третій з черги спортовий табір, що його влаштовує кожного року пластовий Загін „Червона Калина". Отаманом табору є пл. сен. Богдан Михайлів, ст. пл. Олег Декайло — бунчужним, ст. пл. Іна Жеребецька та ст. пл. Ростислав Декайло — ланкові інструкторів. Як і попередніх років, на таборі перебуває постійно в характері інструктора і лікаря пл. сен. д-р Юліян Гной та Миролюб Лозинський, який дбає про вирад і додаткову дієту, потрібну активній молоді. Збагаченням інструкторського персоналу є Стефан Коваленко, недавно прибулий з Бразилії активний змагун копаного м'яча. Його побут на таборі фінансує УСК - Ню Йорк. Дальше, з нових інструкторів на таборі перебувають: ст. пл. Андрій Храпливий, ст. пл. Юрій Маринюк та ст. пл. Мона Сниник.

Вже першого дня табору вислано письмо до Українського Олімпійського Комітету на руки ред. О. Зінкевича, підписаного Булавою, ланкою інструкторів і сотнею учасників табору. В письмі висловлюють признання Олімпійському Комітетові за ініціятиву і заходи виведення українського спортового питання на міжнародний форум.

Про популярність такого табору серед пластунів говорять факт, що цього року між учасниками є пластуни з Канади та далеко віддалених пластових осередків як Детройт, зі стейту Огайо та Фльориди. Табір кінчиться в суботу, 14 серпкінчиться в субату, 14 серпня. Цього року, з уваги на ювілейний рік Загону „Червона Калина", цілий Загін плянує включитися в церемоніяльне закриття табору.

ГАЙФОРД СТЮВЕР НАУКОВИЙ ДОРАДНИК ПРЕЗИДЕНТА ФОРДА

Вашінгтон. — У понеділок, 9 серпня, Сенат затвердив д-ра Гайфорда Стювера. дотеперішнього голову Крайової Наукової Фундації, на пост директора Бюра Наукової і Технологічної Політики. Таким чином він став головним дорадником президента Форда в таких справах як енергія, використання природних багатств океанів тощо.

ВЕЛИКИЙ ФЕСТИВАЛЬ „ГОМІН УКРАЇНИ" В РОБІН ГУД ДЕЛЛ ЦІЄЇ П'ЯТНИЦІ БУДЕ ЗАВЕРШЕННЯМ „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЯ" У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, (О. Л-ий). — З нагоди українських відзначувань ювілеїв 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення губернатор Пенсильвенії Мілтон Шепп і посадник Філядельфії Френк Різо видали офіційні Проклямації, проголошуючи тиждень від 9 до 15 серпня 1976 р. „Українським Тижнем" у Філядельфії. Кульмінаційною точкою програми цього тижня буде Український Фестиваль „Гомін України" у літньому амфітеатрі Робін Гуд Делл (Схід) у п'ятницю, 13-го серпня, о 8 годині вечора.

Проклямації „Українського Тижня" були відчитані під час урочистого відкриття з рамени українського Громадського Комітету трьох українських виставок: — образотворчої, народного мистецтва та української книжки в суботу, 31-го липня ц.р., в приміщеннях Музею Пенсильвенійського Університету. Ці виставки, що відкриті для відвідувачів кожного дня через цілий серпень, а виставка книжки аж до кінця вересня у звичайних годинах праці Музею і Бібліотеки Пенсильвенійського Університету, виявили вже дуже велике зацікавлення американської публіки, а зокрема їх відвідували цілими групами маси різнонаціональних прочан, а серед них і багато українців з-поза Філядельфії, що приїхали з усіх кінців світу на 41-ий Евхаристійний Конгрес.

Під час Українського Тижня у Філядельфії відбуваються кожного дня, почавши від понеділка, 9-го серпня, різні українські імпрези — покази з українського народного мистецтва, ткацького плетення, писання писанок, вишивання, різьбарства, кераміки тощо, як теж співочі й танцювальні виступи у спеціяльно-поставлених павільйонах „Фолклайф" перед Музеєм Мистців на Бенджамін Френклін Парквею та в театрі Індепенденс Молл при Маркет і 5-ій вулицях. Вступ на ці імпрези безплатний.

Вершком українських імпрез перед широкою публікою та кульмінаційною точкою програми Українського Тижня у Філядельфії буде перший самостійний Український Фестиваль „Гомін України" у місцевому літньому амфітеатрі Робін Гуд Делл (Схід) т.зв. „старий", у відрізненні від недавно збудованого нового театру Робін Гуд Делл (Захід) у п'ятницю, 13-го серпня, о 8-ій год. вечора (на випадок дощу — на другий день, у суботу, 14-го серпня).

Це перший раз в історії Філядельфії, завдяки стараниям українського ювілейного Громадського Комітету з нагои ювілеїв 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення, відбудеться з Робін Гуд Делл чисто український фестиваль, в якому маємо змогу показати широкій публіці (коло 23 тисячі місць) наше українське співоче, музичне й танцювальне мистецтво у виконанні передових українських мистецьких професійних сил і мистецьких ансамблів. Перед широкою американською публікою зможемо почванитись такими українськими професійними мистецькими силами, як пяніст - віртуоз Роман Рудницький, професійні оперові співаки — і бас - баритон Андрій Добмеццо-сопрано Рената Бабак рянський, що їм акомпаньюватиме добре відомий серед американських музичних кругів професійний акомпаньятор - пяніст Тома Гриньків. А наша знаменита Українська Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка з Детройту під дириґентурою Григорія Китастого усе приносить добру славу нашому хоровому мистецтву. Виступить також найстарший філядельфійський мішаний хор „Кобзар" під керівництвом Роксоляни Гарасимович, а мистецтво українського народного танцю

(Закінчення на стор. 5-ій)

Представник УККА свідчив перед Резолюційною Комісією Республіканської Партії

Кензас Сіті, Мо. (УККА). — У вівторок 10-го серпня 1976 р. д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника" та член Екзекутиви УККА зложив відповідні зізнання з рамени УККА перед Резолюційною Комісією Республіканської Партії, яка починає тут свою Крайову Конвенцію 16-го серпня ц. р.

Участь представника УККА у зізнаннях є згідною з традиційною політикою УККА висилати своїх представників на конвенції Демократичної і Республіканської партій та представляти погляди на різні справи, головно відносно американської політики та відносин з ССР та Східньою Европою взагалі.

Запрошення до УККА прийшло від губернатора Роберта Л. Дей-я, голови Тимчасового Резолюційного Комітету, та його екзекутивного директора, д-ра Артура Л. Петерсона.

У своїх свідченнях д-р Душник порушив чотири проблеми, зв'язані з американською закордонною політикою відносно СССР та Східньої Европи:

1) Він запропонував Кра-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Шість Владик УКЦ взяли участь в Евхаристійному Конгресі

Філядельфія. — У попередньому повідомленні „Свободи" помилково подано, що тільки чотири Владики УКЦеркви взяли участь в Евхаристійному Конгресі минулого тижня. Згідно з повідомленням „Америки" з 7-го серпня, архиєрейську св. Літургію в митрополичому соборі Непорочного Зачаття в п'ятницю, 6-го серпня, співслужили Владики: Кир Андрій Роборецький з Канади, Кир Ярослав Габро з Чікаґо, Кир Єфрем Кривий з Бразилії, Кир Єронім Хімій з Канади і Кир Дмитро Грещук з Канади. В Конґресі взяли участь також Владика Василь Лостен, який очолював Український Евхаристійний Комітет, та Владика Йосиф Шмондюк зі Стемфорду. На архиєрейській св. Літургії в соборі Непорочного Зачаття був приявний зі своїм секретарем апостольський делеґат в ЗСА Архиєпископ Жан Жадот, який раніше відвідав недужого Митрополита УКЦеркви в Америці, Впреосв. Амврозія Сенишина.

МИКОЛА БОДНАР ЗРІКСЯ СОВЄТСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА, ВАСИЛЬ ФЕДОРЕНКО ГОЛОДУЄ, В'ЯЗНІ ПРОТЕСТУЮТЬ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). На Захід продістався лист українського в'язня Миколи Бондара до Президії Верховної Ради СССР, в якому він зрікається совєтського громадянства і проголошує голодівку, відмовляється від листування і одержування посилок, побачення з ріднею; заявляє, що бойкотуватиме державні установи СССР та тюремні власті і зберігатиме абсолютну мовчанку. У своєму листі М. Бондар м. ін. пише: "... Київський обласний суд засудив мене 12 квітня 1971 року за статтею 62 ч. 7 КК УРСР на 7 років . . . Від того часу мені часто доводилось звертатися з заявами до різних державних і громадських установ та організацій з проханням об'єктивно переглянути мою справу... Тому в січні 1975 року я звернувся до МВД СССР з просьбою признати мені статус політичного в'язня. На жаль, держава не бачила потреби проявити об'єктивність, бодай задля поваги для себе самої. Мало того, забравши в мене право боронити мою людську гідність, держава пляново й зумисне почала репресувати мене на перевезення до тюрла мене карцером... А Чусовський народний суд, який в серпні 1975 року засудив мене на перевезення до тюрми, соромився назвати справу по-імені, сказати про справжні причини мого непідпорядкування кримінальному режимові, закрив їх стандартною фразою: „За відмову від праці і порушення режиму ВТУ".

24 лютого 1976 року я проголошую мій громадський непослух, що виявлятиметься так:

1) Відмова від листування до кінця строку; 2) відмова від побачень; 3) відмова одержувати посилки; 4) зречення совєтського громадянства; 5) бойкот уряду СССР; 6) бойкот тюремної адміністрації; 7) абсолютна мовчанка; 8) голодівка.

Але я не пляную покинути мою батьківщину — Україну — де я народився і де маю намір жити після закінчення строку . . ."

Василь Федоренко, український політичний в'язень, який перебуває у Владімірській тюрмі і який започаткував голодівку для відзначення 100-ліття Емського указу, голодує вже від 10-го грудня 1975 року. Він заявив, що буде голодувати до смерти, або до часу, коли йому змінять вирок.

На Захід прийшло також звернення політичних в'язнів в СССР з підписами таких українців: Гайдук, Микола Бондар, Ракецький, Зорян Попадюк, Євген Сверстюк та Турик. У цьому зверненні, повний текст якого незабаром появиться в українській пресі та в журналі „Сучасність", описані деталі знущань над в'язнями та їхня боротьба за статус політичного в'язня.

Досліди Вікінґа потверджують можливість життя на Марсі

Пасадена, Каліфорнія. — У суботу, 7-го серпня, американські космічні науковці повідомили, що нові досліди, переведені роботом „Вікінг І", який осів на Марсі ще 20 липня ц.р., вказують, що таки існує можливість, що на тій пляненті існує мікроскопічне життя, але зазначили, що це тільки можливість, а не доказаний факт, бо ще треба перевести ряд інших дослідів. Того самого дня ті науковці повідомили, що другий американський космічний корабель, „Вікінг II", ввійшов в орбіту Марса і незабаром розпочне фотографувати поверхню тієї пляненти, а на Марсі осяде 4-го вересня.

Помер Михайло Гнатів, довголітній урядовець Відділу УНСоюзу в Скрентоні, Па.

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло повідомлення, що в Скрентоні помер 28-го липня Михайло Гнатів, довголітній урядовець місцевого Відділу УНСоюзу та громадський діяч. Покійний народився в селі Різдвяне, повіт Рогатин, і до Америки прибув у 1913-му році молодим юнаком, а за пару років, на 19-му році життя, вступив у члени УНСоюзу. Впродовж довгих років був предсідником 123-го Відділу УНСоюзу, опісля секретарем, а вкінці до смерти головою Контрольної Комісії цього ж Відділу.

Бл.п. Михайло Гнатів осиротив дружину Олену, двох синів, доньку та внуків. Родина, приятелі, союзовці та чимало членів української скрентонської громади відпровадили Покійного на вічний спочинок, відслухавши похоронних відправ у українській православній церкві св. Михаїла і на цвинтарі.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС В ЛИПНІ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в липні 1976 р. 190 аплікацій нових членів, що їх прислали такі секретарі та організатори:

По 2 і більше аплікацій надіслали:

Марія Гнатик (304) — 7, В. Оріховський (353) — 7, М. Гентош (305) — 6, В. Квас (88) — 5, Т. Дуда (163) — 5, Я. Щербак (352) — 5, В. Владика (364) — 5, П. Головачук (42) — 4, Анна Гарас (47) — 4, А. Джула (161) — 4, В. Стефурин (169) — 4, А. Малан (5) — 3, Марія Кульчицька (8) — 3, І. Чопко (271) — 3, Марія Макар (348) — 3, І. Цибрівський (471) — 3, Л. Вовк (444) — 3; по дві аплікації прислали: С. Гавриш (83), П. Шевчук (13), Квітка Стецюк (25), М. Турко (63), М. Шеремета (70), І. Петрунцьо (78), Р. Татарський (94), Й. Ракочий (105), А. Дорошенко (114), П. Бабич (115), В. Кобіто (121), І. Пригода (200), Л. Гардінк (206), М. Кігічак (240), О. Чабан (242), А. Скібіцький (285), Г. Кисіль (336), В. Попович (367), І. Данківський (375), О. Хома (383), Ірена Олійник (387), В. Шаран (407), І. Телюк (414), І. Кніганицький (430), Б. Зорич (432), Олександра Дольницька (434), П. Вербовецький (436), Д. Пиц (458), П. Кірик (475), В. Запаранюк (484), М. Шпитко (489), М. Ковальський (500), Т. Войтів (503), По ОДНІЙ аплікації надіслало 50 секретарів — разом одержано в липні 190 аплікацій нових членів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issue combined) by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City New Jersey.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Безнадійний шматок паперу"

Першого серпня 1975-го року лідери 35-ох держав, включно з президентом Джералдом Фордом і генеральним секретарем КПСС Леонідом Брежнєвим, підписали в Гельсінках Декларацію Конференції Европейської Безпеки і Співробітництва. Рік після підписання цього „кінцевого акту" можна сміло заявити, що мали рацію ті коментатори, які в серпні 1975-го року твердили, що Гельсінкська Декларація не доведе до дійсно кращих відносин між Сходом і Заходом і перестерігали, щоб Захід, зокрема американці, не покладали великих надій на те, що ця Декларація спричиниться до значних полегш в самому Совєтському Союзі, або до дійсних змін в закордонній політиці Москви.

Щодо закордонної політики, то Кремль далі продовжує „експортувати комунізм" і далі старається поширювати свої впливи на різні обшири. Найкращим доказом може послужити факт, що вже після підписання Гельсінкської Декларації совєтські верховоди, не зважаючи на протести з боку держав вільного світу, вмішалися в громадянську війну в Анґолі, збройною силою допомагаючи анґольським марксистам захопити владу в тій колишній португальській колонії та далі стараються всілякими способами збільшити свої впливи в інших частинах Африки, в районі Середземного моря тощо. Москва рівнож прикладає всіх зусиль, щоб здобути мілітарну перевагу над державами Північно-Атлантійського Союзу, зокрема над ЗСА.

Отже, факти доказують, що підписання Гельсінкської Декларації не тільки не довело до кращих відносин між Сходом і Заходом, а навпаки, безперервна імперіялістична та експансіоністична політика СССР допровадила до того, що президент Джералд Форд перестав користуватися словом „детант", заявляючи, що американські відносини із Совєтським Союзом краще окреслює фраза „мир з позиції сили", а серед американського загалу зросло недовір'я до обіцянок Москви. Це недовір'я спричинилося до того, що колишній каліфорнійський губернатор Роналд Ріґен, одвертий противник політики „детанту", тепер має добрі вигляди здобути номінацію Республіканської партії на пост президента ЗСА.

Здійснилося також передбачення коментаторів, що підписання Брежнєвим Гельсінкської Декларації не доведе до жадних значних полегш для населення Совєтського Союзу, ані до жадної „лібералізації" совєтського режиму. Хоча деякі західні дипломати та деякі совєтські дисиденти твердять, що Гельсінкська Декларація спричинилася до того, що Москва тепер „більш вразлива" на закиди із Заходу щодо порушення людських прав в Совєтському Союзі і тому тепер часто старається „відбивати" ці закиди твердженнями, що уряд ЗСА нібито прикладає „надмірну і неоправдану увагу до внутрішніх справ СССР", а начебто „зволікає з підписанням договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї", то ті самі західні дипломати і ті самі дисиденти підкреслюють, що в СССР не наступили жадні ґрунтовні зміни на краще на відтинку політичних, національних і загальнолюдських прав. Там далі жорстоко переслідують інакомислячих, далі обмежують можливості еміґрації, далі ізолюють населення проти впливів із Заходу, хоча Гельсінкська Декларація містила постанову про вільніший обмін ідеями та людьми", далі проходить народовбивча русифікаційна політика, під знаком „злиття націй", далі безпідставно запроторюють дисидентів до в'язниць і концтаборів тощо. Кремлівські верховоди виконали кілька малозначних постанов Гельсінкської Декларації, наприклад, погодилися на те, щоб закордонні кореспонденти одержували постійні візи. Це зроблено для замилення публічної опінії на Заході, а жадних важливих постанов Декларації про пошанування людських прав Москва не думає додержуватися.

Рік після підписання Гельсінкської Декларації можна оправдано сказати, що мали слушність ті коментатори, які в серпні 1975-го року називали цю Декларацію „безнадійним шматком паперу".

Українська молодь в поході

Останні акції української молоді в часі тривання XXI Олімпійських Ігрищ, Дня Української Молоді в Монтреалі, участь молодих у відзначуванні 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя українського поселення в ЗСА, однотижневе таборування членів світового СУМ-у на оселі „Верховина" біля Монтреалю та участь таборовиків в прерізних активностях і роз'яснювальних акціях в часі Олімпіяди, участь молоді в Українському Олімпійському Комітеті, який провів подивуґідну працю для поширення української правди серед учасників Ігрищ, масова участь сотень української молоді на Фестивалі в Глен Спей — щоб згадати тільки останні події — сповнюють оправданою гордістю і новими надіями кожну українську людину на поселеннях. Українська молодь на поселеннях, яка стала поруч тих, що в Україні піднесли прапор боротьби за збереження духових вартостей і самого народу та винесла, як ніколи досі, українську справу на сторінки чужомовної преси, радіо і телебачення, домагаючись цілком слушно трактування української проблеми нарівні з визвольними проблемами інших народів, ще раз доказала, що вона не тільки знає, хто вона і чого прагне, але також уже готова включитися в провід нашого життя і розвитку та що вона фахово сповнятиме цю відповідальну функцію. Усі здаємо собі з цього справу і було б великою помилкою закривати очі на факт, що українство на поселеннях починає сповільняти хід діяльности, головно політичної, а українська визвольна справа переживає кризу в трудних часах політичної деконьюнктури, що викликає апатію серед українського громадянства у вільному світі, що у свою чергу викликає сповільнення на поодиноких відтинках життя.

Тим часом ситуація в Україні — посилений курс русифікації, творення Москвою так званого „єдиного совєтського народу", переслідування і нищення українських політичних і культурних діячів, знижування до рівня примітивности української культури, —— вимагають скорих, об'єднаних і рішучих протизаходів. І у цій, здавалося б найтяжчій хвилині, прийшли акції молодих, прийшла українська молодь, яка виявляє свою солідарність з поневоленим українським народом і розкриває перед вільним світом жорстоку правду, приховувану довгими роками московськими поневолювачами. Молодь нашої Батьківщини не має змоги говорити тієї правди, і тому в її імені заговорила молодь, яка росла і виховувалась в українському патріотичному дусі у вільних країнах світу, паки і паки доказуючи, що козацькому роду таки справді нема переводу.

Микола Приходько („схизматик")

ЗА НАШ УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ

Мій прадід був єпископом-вікарієм; мої діди з батьківського й материнського роду були протоєреями; мій тато — дяком-дириґентом, всі на Полтавщині. Не хотів тато, чомусь, зодягатися в золототкані ризи.

Всі вони служили формально під юрисдикцією московського патріярха, дідько його знає, як називався тоді, не пам'ятаю. Але змалечку ще відчув і зрозумів, що дідівські й батьківське серця належали до „патріярхату" церкви св. Покрови на нашому славному Запорожжі. В церкві тільки калічили вони свою щоденну, улюблену українську мову на кшталт чужого московського патріярхату.

Повимирали діди в понадстолітньому віці (добрі мощі з них були б напевно), а мій церковний тато дожив бути делеґатом славнозвісного Собору Української Православної Церкви 1921 року в Києві. Підіймав сміливо, на всю довжину, свою кремезну руку за утвердження Української Самостійної Автокефальної Церкви, під проводом улюбленого, висвяченого народом, Митрополита Василя Липківського.

Заборонено було тоді, але співав, разом зі всіма, мовчазно, ніби молитву з глибини серця: „Ще не вмерла Україна!" (так, як і я недавно, але тепер на повні груди, батьківським голосом, у Клівленді — разом з нашими гайдамацькими бандуристами. І казали мені, що мій голос ще зовсім не старечий, на мої 70 з гаком).

Знали тоді — Митрополит Липківський і його петлюрівська, переважно університецька, Головна Команда, — що ризикують своїм життям, ставши на таку бунтарську дорогу проти волі Москви. Не завагалися!

Так і сталося незабаром. Викосили всіх москалі майже до ноги. Моєму татові пощастило втекти з рідного гнізда під час розкуркулення, сховатися на деякий час. Але не всидів мовчки. Все дзенів у серці урочистий церковний спів: „Благослови, душе моя, Господа..." Назбирав навколо десь з півсотні таких „пенсіонерів", як і сам — заквітчали потайки повітку на передмісті Черкас вишиваними рушниками. Знайшли сивобородого, як наш Верховний, з більмом на одному оці, нічного сторожа на базарі, що був колись автокефальним священиком. Урятувався від смерти якимось чудом. І пломеніли дві неділі, затьмарені злидарством і недолею, щирі українські серця, як та лямпадка перед невеликим, десь перехованим, пошашеленим Розп'яттям — над імпровізованим престолом — ослінчиком.

Третьої неділі, підлетіли до тієї св. Софії в повітці два грузовики з чекістами. Загнали багнетами, поміж борти, всю ту гайдамацьку „конґреґацію".

Розказав пізніше один чоловік (не належав він до тієї Церкви) моїй мамі: побили мого тата, ініціятора того „Черкаського Патріярхату", на допиті до непритомности. Витяг його штурпак за ногу з камери, коли стукали наполегливо до вічка: „ось тут чоловік помирає!" І не знаю до сьогодні, в якій „братській могилі", без березового хреста, закопали москвини мого рідного батька...

Читаю тепер у нашій „Свободі", що не пускає якась, чужа до України, конґреґація найшановнішого провідника величезної, могутньої української церковної громади, 17-літнього сибірського невільника, кардинала Йосипа Сліпого — на Український Церковний Собор у Філядельфії. У Філядельфії, — де так шанують Дзвін Американські Свободи!

Хто і яким правом насмілюється робити таке- наперекір волі й бажанню мільйонової української громади: УНС, УККА, КУК, — що піднесли так високо українську спільноту на Американському континенті з небуття й загумінків?! Невже знітилися в добробуті бойові поплічники нашого славного революціонера, покійного Бандери, що не кличуть на бойову акцію?! Збудіть його духа, запитайте, що зробити в такій ситуації!

Хочу й вірю, що невдасться комусь так принизити нас з тією дивовижною забороною, бо ми всі ще вміємо заспівати пісню: „Не пора, не пора москалеві й ляхові служить . . ." І маємо досить неприборканої сили й рації додати до тих іменників ще один, що хоче накинути свого хомута на наші козацькі в'язи. Цеж таке самісіньке, як приміром не пустити російського бунтаря Сахарова одержати Нобелівську нагороду в Норвеґії. Але ж там — закон КҐБ! В Римі його нема тимчасом, хіба що полю билася та московська тактика комусь впливовому зі Східньої Конґреґації?!

Маємо нашу величну українську людину, що звемо Патріярхом і будемо звати, однодушно, так само, як звали Василя Липківського Митрополитом, з волі віруючої України, — всупереч усім московським, чи про-московським конґреґаціям! Почервоніли б з сорому перед нашими батьками, коли б знітилися.

Маємо своїх рідних церковних провідників — Митрополитів, Єпископів, священиків, що люблять свій нарід, маємо могутню вільну громаду, що не дозволять завести Українську Церкву на чужинецькі манівці. А як якийсь закукурічений Омелько шкодуватиме за тим, що втратив нагоду поцілувати чужого перстеня, не журіться. Він повернеться незабаром під благословення свого Українського Патріярха. Многії літа Йому!

І. Вовґук

В РОЗПАЧІ КРУТЯТЬ МАХОВИКА КОЛЕКТИВІЗМУ

(Розважання над постановою ЦК КПСС)

(2)

Міжгосподарські агропромислові об'єднання (радгоспно - колгоспні або колгоспно - радгоспні) мають творитися за двома ознаками: територіяльною і галузевою. За територіяльною ознакою, як правило, вони будуть творитись у межах адміністративного району. Створені на паях господарств з допомогою і підтримкою держави (партії), міжгосподарські підприємства будуть визначати напрямок спеціялізації для кожного господарства у виробництві ним товарової продукції. За галузевою ознакою мають творитись науково - виробничі об'єднання для з а б е з п е ч е н н я господарств с о р т о вим насінням, вирощування породистої худоби, для розробки прогресивних метод ведення хліборобства і тваринництва. Залежно від обсягів виробництва засяг їхньої діяльности не обмежується районом, а може охоплювати області і республіки.

Міжгосподарське кооперування, затіяне Брежнєвим, ще другий щабель колективізації. За Сталіна об'єднували (кооперували) силянські господарства, а тепер постанова вимагає кооперувати колгоспи з радгоспами, об'єднуючи їхні „людські і матеріяльні ресурси", як говорив Л. Брежнєв, „для створення великих спеціялізованих господарств".. Подібне говорено і при сталінській колективізації, коли силою зганяли селянство в колгоспи, ніби концентруючи роздрібнене селянське виробництво. Скільки горя, сліз і людських жертв було!

„Коли б усі одурені
прозріли,
Коли б усі убиті ожили,
То небо, від прокльонів
посіріле,
Напевно б репнуло
від сорому й хули".

В. Симоненко

. Український Вісник ч. 4

Спеціялізація, яку в постанові вимагається здійснити до кінця десятої п'ятирічки, річ не нова в аґрарній політиці большевиків. В перші роки большевицького владування, після відновлення розваленої в національних революціях імперії під вивіскою СССР, партія наголошувала творення спеціялізованих г о с п о дарств. За сталінської перебудови сільського господарства, в роки колективізації також творили спеціялізовані м'ясо - молочні, свинарські, зернові, садівничі й інші господарства. З-за кордону привозили для них расову худобу і свиней. А за рік-два з того мало що лишилось, — колективізм виморив. Як заборсались, то почали судити за „шкідництво" в трестах і господарствах.

За брежнєвської аґрарної політики, після березневого пленуму (1965 р.), шукаючи способів витягти сільське господарство з прірви, в дев'ятій п'ятирічці проголосили курс спеціялізації і зміцнення матеріяльно- технічної бази радгоспів і колгоспів. З кожним роком капіталовклади в сільське господарство збільшувались, посилювалось його технічне оснащення. Енергетична могутність радгоспів і колгоспів за останні роки збільшилась у три рази, значно більше постачається мінеральних добрив. А урожайність і продуктивність не підноситься, сільське господарство СССР деградує, і щодалі, то більше відстає від промисловорозвинених країн поза московським царством.

***

За заведеним там шаблоном, в постанові про чергову ґрунтовну перебудову сільського господарства, багато говориться про блискучі „перемоги" в сільському господарстві після його колективізації. Ті успіхи сталися завдяки системі колективізму, бо вона є „найпередовішою суспільною системою, яка витримала іспит часу і своїм історичним розвитком показала непереборну прогресивність".

Здавалось би, що немає потреби для „ґрунтовної перебудови". Але логіка большевицького єдинодержавства в усьому перевернута навиворіт. Відзначивши окремо успіхи брежнєвської арґрарної політики після березневого пленуму (1965 р.), в постанові говориться: „ЦК КПСС відзначає, що не зважаючи на досягнуті за останні роки позитивні наслідки в сільському господарстві, його рівень, економічні показники і темпи зростання виробництва найважливіших продуктів ще не задовольняють наших потреб і не відповідають наявним можливостям".

Тільки за большевицькою логікою можна хвалити „найпередовішу систему" колективізму за її низькі економічні показники і неспроможність забезпечити найголовнішими продуктами сільського господарства потреб населення і країни. Нинішня затія ЦК є поглибленням системи колективізації, черговим кроком в напрямку дальшого усуспільнення колгоспів. В творенні радгоспно - колгоспних і колгоспно - радгоспних об'єднань і підприємств будуть ліквідуватись дві форми власности на землю: колгоспно - кооперативна і радгоспно - державна. „А в дальнішому все це закономірно, — твердять „Ізвєстія" за 4-те червня, — переросте у вищу форму виробничої співпраці сільського господарства з промисловістю", в якій промисловість поєднається з сільським господарством в свідомій колективній праці.

(Продовження буде)

Михайло Лотоцький

АМЕРИКАНСЬКІ МУРИНИ Й АФРИКА

Бенедикт Звейн, мурин-кореспондент лондонськ о г о журналу „Афріка" в дописі подає цікаві подробиці, як почуваються в Африці американські мурини і як на них дивляться африканські мурини.

Аж до 1950-их і 1960-их років багато американських муринів соромилися того, як хто назвав їх „чорними", й уважали це образою в який небудь спосіб мати щось спільного з Африкою. Хотіли, щоб їх уважали неґрами або кольоровими. Одначе історія навчила деяких з-поміж них, що зрікатися своїх африканських коренів як неприємної минувшини може позбавити їх їхньої соціяльно-політичної рівноваги, бо ця рівновага власне походить з їхньої африканської тотожности. Теперішнє спопуляризування африканської ноші й зачіски серед американських муринів є доказом зміни поглядів американських муринів на цю справу.

Одначе таке, до деякої міри поверховне виявл я н н я своєї тотожности кінчається, коли американські мурини стараються наблизитися цілком до Африки фізично й емоційно. Чорні американці, які поважно дошукуються своєї тотожности, звичайно хочуть подорожувати до Африки як туристи, або як іміґранти в пошуках емоційного задоволення із зв'язків з „Матір'ю Африкою". Тоді процес тотожности комплікується. Виринають проблеми між зв'язками американських і африканських муринів.

Американських муринів, які їдуть до Африки, часто турбує те, коли вони бачать, що африканці завжди дивляться на них як на чужинців, які зовсім не є з ними споріднені. Замість хвилюючого привітання, якого вони надіялися, бачать, що на них дивляться як на „багатих чорних туристів", яких базарні торгівці мають експлуатувати, а навіть шахрувати так, як усяких інших туристів. Наслідок з того: почування, що їх відрікаються їхні власні земляки. Неминуче американські мурини є підозрілі в Африці, вони поводяться як білі американці, — що зрозуміле, бо врешті-решт вони є продуктом того самого суспільства. Вони не мають чого виправдуватися перед африканцями за їхню американську поведінку, одначе африканці повинні доцінювати їхнє бажання утотожнюватися з Африкою. Добре було б, якщо б американські мурини поінформувалися про Африку заки поїдуть туди: Африка не є раєм чорної людини, як це вірять деякі американські мурини. Відносини покращали б також, якщо африканцям розповіли б більше про історичне минуле американських муринів, їхнє становище у ЗСА, їхнє прив'язання до Африки і їх бажання допомогти визволити політично й економічно їх континент. Прикро, що Організація Африканської Єдности виминає цю справу, не хоче займатися справою взаємин між африканцями і американськими муринами, карібейцями й муринами Північної Америки.

Не повинно бути ніяких конфліктів, як довго діяльність американських муринів не є експлуатацією. Можуть траплятися деякі суперечності з деякими верствами африканської еліти, яка вважає, що американські мурини загрожують їхньому становищу. Американським муринам часто закидають зарозумілість. Це правда, що деякі з-поміж них приходять до Африки з почуванням вищости; вони вірять, що їх ролею є радше вчити африканців, ніж учитися від них. Така поведінка напружує відносини. Чорних американців критикують теж за те, що вони не вміють пристосуватися до „африканського способу життя", що цупко придержуються американських вартостей. Знову ж американські мурини жаліються, що як вони б не старалися бути африканцями з їхньою ношею, поведінкою і мовою, з ними все таки обходяться як з чужинцями. В їхній поведінці мусить бути щось такого, що африканці вміють заприміти. Часом насмішливо називають їх „імітац і й н и м и африканцями". Американські мурини мають право вимагати від місцевих африканців терпеливости і зрозуміння, коли вони пристосовуються. Н е п р и родно сподіватися, що , американські мурини відречуться своїх американських вартостей через одну ніч; вони мають право держатися так довго, поки вони не суперечать допомозі, яку вони хочуть подавати для політичного, економічного та суспільного розвитку Африки.

Для дітей тих людей, які приходять до Африки як іміґранти, пристосування буде набагато природніше, бо вони будуть розвиватися з африканськими дітьми й виростуть на справжніх африканців. Одначе батьки мусять згодитися з тим фактом, що вони можуть тільки співіснувати з африканцями; вони не можуть стати повністю африканцями. Спроби стати під кожним оглядом тубільцем можуть довести тільки до розчарування. Нема нічого злого в цьому, щоб американські мурини-іміґранти творили свої клюби в Африці, якщо тільки це не доведе до утворення клік американських муринів, бо це довело б до дальшого відокремлення — дораджує Бенедикт Звейн в журналі „Афріка".

Прочитавши цю таку оригінальну статтю, прийшло мені на душу таке дивне почування: А що з нашим українським поколінням, розсіяним по всьому світі?! Чи діти наших дітей, внуки і правнуки, якщо повернулися б в Україну, як вона буде вільна, — як прийняло б їх тамошнє населення, зовсім „перевиховане" за десятки літ, чи не відносилося б до них так, як африканці до американських муринів-іміґрантів, або й ще гірше? І як почувалися б наші потомки в такому зовсім іншому середовищі, ніж американське, австралійс ь к е, бразилійське і т. д., в якому вони виростали?

ВІДБУВСЯ ЮВІЛЕЙНИЙ ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Верховина, Ґлен Спей, Н. Й. (І. Дурбак). — Фестиваль Української Молоді, що його визнав Український Крайовий Комітет 200-річчя Америки та 100- річчя українського поселення в ЗСА, як одну з чотирьох головних імпрез цього подвійного ювілею, відбувся тут з великим успіхом у днях 30-31 липня і 1 серпня. Організацією та переведенням Фестивалю займалася Молодеча Плянувальна Рада, створена мин. року Українським Робітничим Союзом, як спонзором фестивалю. Голова цієї Ради, студент Сергій Ковальчук, відкрив фестиваль у п'ятницю, 30 липня о 8 год. веч., і запросив хорово - танцювальний ансамбль з МекАду, Па., при українській католицькій церкві св. Марії під мистецьким керівництвом М. Бойчука, відспівати американський і український гимни. Відтак о. Островський (УПЦ) провів молитву в намірені фестивалю. Потім С. Ковальчук подякував УРСоюзові, директорові „Верхавини" Й. Харині та координаторові МПРади, Ст. Віхареві, за добру співпрацю та представив інж. Михайла Комічака з Піттсбурґу, директора української радіопрограми ВПІТ протягом 27 років, як керівника програми. М. Комічак прочитав привіт від президента ЗСА Джералда Форда, спеціяльно написаний для фестивалю, та згадав коротко головні моменти з нашого поселення в ЗСА.

Головний предсідник УРС Іван Олексин висловив радість і гордість з приводу двох великих ювілеїв, підкреслив велику працю наших молодечих організацій, що понесуть вогонь волі в Україну. Голова Крайового Комітету Й. Лисогір привітав учасників фестивалю. Д-р А. Шуль з Філядельфії, член Виховної Стейтової Ради Пенсильвенії, представив почесних гостей. Інж. М. Комічак прочитав привіт від губернатора Пенсильвенії, п. Шеппа.

В мистецькій програмі перший виступив мандоліновий ансамбль ОДУМ з Чікаґо під керівництвом Віктора Войтихова (7 осіб), а дальше виступали тріо з Детройту: Ірина Лазорчук (керівничка), Марія Анна Йозв'як і Катруся Садова, при супроводі Р. Томяка на акордеоні, та хорово - танцювальний ансамбль з МекАду під керівництвом М. Бойчука.

В суботу, 31 липня у другому концерті по полудні американський і український гимни відспівали сестри: Маруся Штинь і Орися Штинь - Гевка з Філядельфії. Потім інж. М. Комічак прочитав привіт від нюйоркського губернатора Кері. Детройтське тріо „Соняшники" виступило з низкою українських пісень. Співочо - танцювальний ансамбль „Сопілка" під керівництвом В. Чапка з Філядельфії виконав свою різноманітну програму: пісні, танки, скечі, веселі сценки, своєрідну ревію пісень, танків і гумору. Ансамбль молодих бандуристів церкви св. Андрія під керівництвом В. Юркевича із Савт Бавнд Бруку виконав низку пісень.

Жіночий ансамбль „Верховина" з Гакенсак, Н. Дж., під керівництвом Жанет Фучили виконала ряд лемківських пісень. Ансамбль виступав у лемківських одягах.

Танцювальний ансамбль „Дніпро" з Бріджпорту, Конн., під керівництвом Ірини Романів, в барвистих гуцульських і полтавських одягах, виконав коломийку й гопака.

У третьому концерті, в суботу вечором, виступали: чоловічий хор „Прометей", під керівництвом Михайла Длябоги з Філядельфії, Танцювальна Студія під керівництвом Роми Приймн-Богачевської, та молода бандуристка Ларисса Пастухів. Директор „Верховини", Йосип Харина, привітав усіх гостей.

В неділю, 1-го серпня, гості взяли участь у Службах Божих в обох церквах. По полудні, о 3 год. почався четвертий концерт. Відкрив його інж. М. Комічак, його дружина Ганна, проспівала оба гимни. Відтак М. Комічак прочитав привіт від д-ра Мирона Куропася, спеціяльного асистента президента для етнічних справ. Мандоліновий ансамбль ОДУМ із Чікаґо відіграв в'язанку українських пісень. Пластовий Співочий Гурток „Гуцулки" з Бріджпорту, Конн., під керівництвом Оксани Тромпса (9 дівчат) проспівав низку пісень із Закарпатської України.

Хорово - танцювальний ансамбль з МекАду, під диригуванням о. В. Левицького, проспівав низку пісень. Рівночасно танцювали дівчата і хлопці. Потім танцював соло „чумака" молодий юнак, вкінці 4 пари відтанцювали гопака.

Інж. М. Комічак запросив на сцену маестра Василя Авраменка, що понад 50 років пропаґував українські танці на трьох континентах. 80-літньому пропаґаторові українських танків влаштували велику овацію, нагороджуючи його довготривалими оплесками.

Голова „Чорноморської Січі" в Нюарку, Мирон Стебельський, керівник Спортової Школи на Верховині, подякував Гол. Управі УРС і директорові „Верховини" за підтримку та співпрацю продовж 7 років існування і праці Спортової Школи.

Керівник програми представив гостя з Канади, з Вінніпеґу, Дмитра Фаркавця, редактора гумористичного журналу „Канадун", уродженця закарпатської Гуцульщини, що гумористичним стилем привітав учасників фестивалю. Це був одинокий привіт з Канади, що викликав загальну веселість.

Школа Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку під мистецьким керівництвом о. Сергія Кіндзерявого - Пастухова, під дирекцією М. Чорного, 11 молодих бандуристів (5 дівчат і 6 хлопців) виконала низку українських пісень, а відома наша оперова співачка Галина Андреадіс проспівала 5 пісень. Крім того юнак Мико-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Ще до 80-их роковин першої матури в українській гімназії в Перемишлі

Автор цих рядків на сторінках „Свободи", ч. 183 за 30-те вересня м. р., помістив статтю на повищу тему. Цю статтю надрукували ще інші українські часописи. В тій статті я написав, як постала наша гімназія в Перемишлі, хто був її першим директором, а при тому згадав і про Жіночий Інститут, нагадавши, що в 1976 році припадають 80-ті роковини першої матури. І тому, що тодішня гімназія була утраквістична, то й колишні учениці Інституту — жіночої гімназії, повинні цю історичну подію відзначити З'їздом на Союзівці у вересні ц. р. У статті я написав, що навіть вже договорився у цій справі з п. В. Квасом.

Моїм обов'язком було згадати про цю подію, бо ні я, ні мій річник, не мали на думці того З'їзду самі організувати. Той обов'язок паде на всі річники нашої гімназії. Тим більше, що в Америці є напевно неменше 200 осіб — колишніх учнів з нашої гімназії. Я подав адресу, на яку повинні були голоситися товаришки та товариші, які бажали б взяти участь у цьому З'їзді. На превеликий жаль дуже мало зголосилося, просто смішно.

Писати ці рядки приневолили мене і телефони, й листи, в яких мене запитують в справі 80-их роковин першої матури у нашій гімназії. Допитують й з Канади. Бо, як доповіджено мені, що ніби хтось задумав зробити З'їзд в Торонті .Самі торонтчани з того сміються! Зрештою — нас в Америці сотні, то чому наражувати людей туди їхати, а ще й знак запиту, чи вони поїдуть? Тим більше, що на терені Америки живуть наші два професори: Тадей Ростковнч і Теодор Ставничий. Ба, ще й не забуваймо нашого клича: „Свій до свого!" Тобто Союзівка є українською установою, і якщо ми маємо видавати гроші в чужі руки, то хай ті гроші йдуть у рідні. Крім того, я вірю, що мої земляки - перемишляни є членами УНС, а це дає кожному 10 відсотків знижки на перебування на Союзівці.

Всі мене запитують про З'їзд, наче б це від мене залежить. Я вірив, що по написанні статті зійдуться товаришки, товариші і створять відповідний Комітет, щоб гідно відзначити цю історичну подію. На жаль, я міцно розчарувався. Моє розчарування тим більше, коли на сторінках „Свободи" читаю про різні з'їзди з приводу матури інших, що відбувалися не тільки на рідних землях, але навіть вже на еміграції в таборах. І тоді, коли читав, як то наші люди з більших міст видають твори не тільки про саме місто, але й про околиці, то за моїх дорогих земляків бере сором! Єдине видання — це один том, правда, його солідно опрацював пок. проф. Б. Загайкевич п. н.: „Західній бастіон України". Проте, на цьому перемишляни стали й далі потягнути воза немає кому. А Перемищина заслужила на те, щоб її докладніше опрацювати. Ще поки живуть люди, які походять звідтіля, можна б призбирати цікавий матеріял для нашої історії, якщо не зробимо тепер, — тоді пропаща справа!

З'їзд запляновано на вересень ц. р., зараз по Дні Праці. Коли хтось приїде на День Праці, то може собі так укласти час, щоб змогти залишитися до кінця тижня, відбути цей З'їзд, вписуючи в аннали нашої історії ще одну світлу сторінку.

Часу залишилося дуже мало, щоб належно той З'їзд змогти відбути з програмою, відповідною до такої події, як Перша матура в українській гімназії в Перемишлі. На цей З'їзд вже буде готова книжка Кружка батьків при цій гімназії з Альманахом „Юних Днів — днів весни".

Всіх зацікавлених просимо зголошуватися на адресу Романа Тимчука.

Адреса:
Roman Tymchuk
109 E, 2nd St.
New York, N.Y. 10009.

Петро Ямняк

Над чим працює композитор

У „Концерті релігійної музики" з творів українських композиторів, з нагоди 41-го Міжнародного Евхаристійного Конґресу, що відбувся у п'ятницю 6-го серпня 1976 року в найкращій залі Філядельфії — „Акедемі оф Мюзік", талановитий скрипаль Андріян Британ, один з учасників програми, виконав новий твір Ярополка Ласовського — „Три лірницькі канти".

Ярополк Ласовський, відомий як автор музичної комедії „Дейзя", творів для скрипки та чельо і ряду пісень до слів сучасних українських поетів, що їх виконували співаки Марійка Чолій-мецо-сопрано та баритон Володимир Карпинич на його авторському вечорі.

Про музичне оформлення „Гамлета", для якого він скомпонував тринадцять музичних точок, як пісню Королеви, Офелії, Гробокопателя, норвезькі та данські танці, пише Вікі Оґден у „Огайо Стейт Лентерн", Колюмбус, 20-го травня 1976:

„Підкреслимо емоційну насиченість вистави, викликасиченість вистави, та музику Ярополка Ласовського. Його музика, особлива у вражаючій сцені, коли виносять тіло мертвого принца і винос тіла супроводить похоронний марш, вона віддає маєстат та відблиски слави у дивно тривожний спосіб".

А Джін Джірард у Ситизен Джорнел" Колюмбус, з 20-го травня 1976 підкреслює:

„Слово похвали належиться хвилюючій музиці Ярополка Ласовського та чудовій оркестрі, що її викопує. Вистава йде вже четвертий раз в Тербер театрі при заповненій залі. Музичні точки, що її із захопленням сприймає наша вироблена публіка, написані для мідяних, дерев'яних та ударних інструментів".

Літній сезон Огайського Стейтового Театру розпочала англійська драма „Дракуля", що для неї наш композитор скомпонував вальс у стилі XVIII століття, але у виконанні електронічних інструментів. Можна припускати, що й цей твір Ярополка Ласовського не мине уваги музичної критики".

Н.Н.

ВІДБУВСЯ ЮВІЛЕЙНИЙ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ла Куйбіда продеклямував патріотичну поему при супроводі бадуристів. Це було закінченням мистецької програми.

Дальше інж. М. Комічак прочитав листа від Координаційного Комітету з Філядельфії, що закликає дарувати кров на Червоний Хрест на інтенцію нашого Патріярха Йосифа як протест в обороні „Великого Неприявного" на Евхаристійному Конґресі у Філядельфії. Представник Комітету Оборони Валентина Мороза з Вашінґтону, Андрій Міхняк, подякував за переведену під час фестивалю збірку на Фонд Оборони В. Мороза, що принесла 580 дол. Вкінці представив трьох юнаків з Вашінґтону: Юрка, Олега й Павлуся Кулїів, які вже два роки беруть участь у показі писанок під час Великоднього фестивалю в Білому Домі.

Інж. М. Комічак закрив фестиваль молоді о год. 5-ій по пол. Він провадив програму у двох мовах, бо було значне число англомовної публіки.

У всіх трьох вечорах відбувалися фестивальні забави при звуках оркестр „Темпо" і „Нова", В. Авраменко висвітлював свої фільми, а мистець Марко Зубар (вітражист) показував прорізки з музикою.

На великій площі „Верховини" цілі три дні відбувалися численні виставки картин, різьб, кераміки, книжок, мап України, народного мистецтва, покази мистецьких робітень у спеціяльних шатрах, кіосках, на столиках під вільним небом.

Ціла „Верховина" й околиця були повні гостей, як ніколи досі. Дві церковні просторі площі були заповнені автами. Були гості з близьких і далеких міст Америки: з Лос Анджелесу, Міннеаполісу, Чікаґо, Детройту, Клівленду, Боффало, Рочестеру, Бостону, Вашінґтону, Флориди й ін. Були з Монтреалю, Торонта й Вінніпеґу. Був навіть гість з далекої Австралії, п. Гарасимів із Сіднею!

ВИСТАВКА КАРТИН В. КРИЧЕВСЬКОГО В ЕДМОНТОНІ

Едмонтон (С. Ш.) — 25 і 26 вересня 1976 року відбудеться тут виставка картин визначного українського мистця Василя Васильовича Кричевського, батька Катерини Кричевської-Росандіч з Каліфорнії. На виставці будуть виставлені твори з сімдесятих років. Виставку відкриє український мистець проф Іван Кейван.

ПОДЯКА

Після важкої та короткої недуги відійшов з волі Всевишнього, 14-го червня ц. р. у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І ПРАДІДО

бл. п.
МИХАЙЛО КІЗИМА

Сповнені невимовним смутком і болем цією дорогою висловлюємо наше щире спасибі Всім, що віддали нашому Найдорожчому Покійникові останню прислугу, як рівнож Тим, що поспішили до нас з висловами співчуття та старанням облегшити наше родинне горе.

Сердечно дякуємо Високопреподобним Отцям парафії Непорочного Зачаття в Гемтремк, за відвідини Покійного під час Його шпитального перебування та за уділення Найсвятішої Тайни Єлеопомазання, за відправлення Панахид, за переведення похоронних обрядів зі Службою Божою, а відтак відпровадження Покійного на Вічний Спочинок.

Зокрема сердечно дякуємо д-рові Романові Андрушкові за його не тільки професійну, але батьківську опіку, та безперервну посвяту та зусилля під час перебування Покійного в шпиталі.

Вдячні ми за численні Служби Божі жертвовані за мир душі Покійного, як рівнож за квіти, а особливо щира подяка всім Тим, що замість квітів зложили свої жертви на добродійні цілі.

Сердечна подяка Членам дітройтської залоги 10-го Куреня УПС „Чорноморців" та інших, що під проводом Я. Кривого своїм співом звеличали ці сумні обряди.

Щире спасибі друзям і кузинам І. Кізимі, Е. Кізимі, Г. Копачеві, М. Готрі, М. Борисові і Я. Малиновському, які супроводжали домовину Покійного в Його останню дорогу і панові Є. Драґінді за прощальні слова на цвинтарі від Клюбу Українських Емеритів.

Особливо ж вдячні ми п. Я. Малиновському за його моральну допомогу під час хвороби та похоронних обрядів Покійного.

Наша сердечна подяка бережанцеві інж. В. Баб'якові та п. С. Щуровському за прощальні слова під час скромної тризни, як рівнож п. Я. Малиновському і С. Щуровському за переведення збірки на „Церкву в Потребі".

Над усе ми вдячні за Ваші численні молитви за мир душі Покійного, як і Вам усім, які листовно, телефонічно і усно висловили свої сердечні співчуття. Ви всі у нас залишитесь глибоко в наших серцях і нехай Господь нагородить Вас своїми щедрими ласками!

Дружина — МИХАЙЛИНА
Син — ВОЛОДИМИР з дружиною КАТРУСЕЮ
Дочка — ЛЮБОМИРА з мужем РЕНЕ
Внуки — МОТРЯ, ОЛЕГ, ЛЕСЯ, ХРИСТИНА, ОЛЕНКА, МАРТІН, ЕНН МАРІ і ОДЕТ
Правнуки — ДАВИД і ХРИСТОФ

УЧАСНИКИ БУКОВИНСЬКОГО КУРЕНЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ
повідомляють, що

дня 15-го серпня 1976 року

в українській православній церковці Святих Апостолів ПЕТРА і ПАВЛА близько Союзівки в КЕРГОНКСОНІ, Н. Й.
здвигнений в пошану бойовикам Організації Українських Націоналістів та воїнам Буковинського Куреня
відправиться

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ І ПАНАХИДА

о год. 10-ій ранку
за Славної Пам'яті Друзів і Побратимів

Ярослава Жуковського
(головний секретар Всеукраїнської Національної Ради в Києві 1941-го та 1942-го року)

Теодосія Носієвича
Д-ра Северина Чисновського
Володимира Гайдука

Просимо всіх Друзів, Побратимів, Знайомих і всіх Сестер і Братів з рідної Буковини прибути та вшанувати молитвою Їхню Славну Пам'ять.

УЧАСНИКИ БУКОВИНСЬКОГО КУРЕНЯ

ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ ім. ІВАНА ФРАНКА в ЧІКАҐО
у глибокому смутку повідомляє, що 27-го липня 1976 р., ненадійно і передчасно відійшов у Вічність

сл. п.
МИКОЛА ДЕНИСЮК

член Правління УЛФ ім. І. Франка в Чікаґо, видавець і редактор.

Опечаленій Дружині і всій Родині, висловлюємо щирі й глибокі співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПРАВЛІННЯ УЛФ ім. І. ФРАНКА в ЧІКАҐО

Ми, бувші парафіяни сіл Рибників і Котова, повідомляємо, що в понеділок, 26-го липня 1976 року, упокоївся в Бозі

бл. п. о. крилошанин
ВАСИЛЬ ТАНЧАК

Для утривалення Його світлої пам'яті, замість квітів на могилу, прохаємо складати пожертви на фонд „Церква в Потребі".

Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.

Пожертви слати на адресу: ARKA, 48 East 7th St., New York, N.Y. 10003.

З України надійшла сумна і болюча вістка, що 22-го червня 1976 р. в Яремчу, Івано-Франківська область, упокоїлася в Бозі після довшої, важкої недуги, на 93-му році свого богоугодного, жертовного і повного прикрих переживань і важких ударів долі життя

бл. п.
Теодозія з Глібовицьких КАЗНОВСЬКА

дружина загинувшого без сліду на засланні в Сибірі сл. п. о. Антона Казновського, колишнього пароха в Глубічку, повіт Борщів, Тернопільська область.

Поховано Покійну в родинному гробівці в Бучачі.

Прохаємо за молитви за душу Покійної.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

В імені всієї Рідні в Україні, США і Канаді — БОГДАННА з ГЛІБОВИЦЬКИХ ТАРНАВСЬКА — сестра

У ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Невіджалуваного і Незабутнього МУЖА, ТАТА, ДІДУНЯ, ШВАГРА і ВУЙКА

бл. п.
МИХАЙЛА ДЕМЯНЧУКА

відправиться за спокій Його Душі

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
в п'ятницю, 13 серпня 1976 р.

у ВАШІНҐТОНІ, Д.К.
у церкві ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ
о год. 8-ій ранку

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

У глибокому смутку:
дружина — ЕМІЛІЯ і РОДИНА

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої найдорожчої МАМИ, БАБУНІ і ПРАБАБУНІ

бл. п.
АПОЛЬОНІЇ (з Снітинських) КРОХМАЛЮК

буде відправлена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ
в церкві св. о. Миколая

при вул. Белвудс у ТОРОНТІ, Канада

в четвер, 12-го серпня 1976 р.

в год. 7:20 ранку

Цією дорогою ще раз складаємо щиру подяку Всеч. Отцям, що в днях 13 до 15 серпня м. р. взяли численну участь у Панахидах за душу Покійної. Дякуємо о. крил. Ю. Микитинові за уділення св. Тайн в часі недуги і зворушливе прощальне слово, — о. пароховi дек. І. Сиротинському і отцям Сотрудникам за похоронні відправи в Церкві і на цвинтарі Проспект, де тлінні останки Покійної спочили побіч могил її дочки Ярослави і зятя Михайла Ребрик, що в червні і липні 1974 р. були там поховані. — Дякуємо пані Марії Сецінській за негайні відвідини і слова розради в часі наруденного побуту Покійної у шпиталі. — Дякуємо Краянам зі Зборівщини, Рідним, Приятелям і Знайомим за св. Літургії, молитви та участь в пахоронах, як теж за пожертви, що Вони зложили на УВУніверситет замість квітів на могилу Покійної, про що писала і подала поіменний виказ українська преса у Торонті.

Сини: ВАСИЛЬ і ЛЮБОМИР з РОДИНАМИ

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в понеділок, 26-го липня 1976 р. упокоївся в Бозі на 82-му році життя, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п. о. крилошанин
ВАСИЛЬ ТАНЧАК

б. декан Нараївського деканату і парох Янчина, також душпастир студентів в Ерлянґені, Німеччина, довголітній парох і основник парохії Різдва Пречистої Діви Марії в Ню Бransвіку, Н. Дж., учасник Визвольних Змагань в рядах УСС-ів, член Гетьманської Організації, ординований 4-го грудня 1921-го року.

ПАНАХИДА була відслужена в середу, 28-го липня ц. р. в годині 7-ій вечора в церкві Різдва Пречистої Діви Марії.

СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в четвер, 29-го липня ц. р. о годині 10-ій ранку з тієї ж церкви на Сейнт Пітерс Семетері в Ню Бранзвіку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ОЛЕНА з ЦІСИКІВ — дружина
МАРІЯ — дочка з чоловіком д-ром ЮРІЄМ ДИЦЬОМ та дітьми: ЮРКОМ і МАРКОМ
МИХАЙЛО і АННА — брат і сестра в Україні
Близька і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

Родина просить про молитви за душу Покійного, а замість квітів на могилу складати пожертви на „Церкву в Потребі" або Українську Катедру в Гарварді.

На Союзівці відбулися тенісові змагання у подвійних грах

Фіналісти і організатори тенісового турніру подвійних гор на Союзівці після церемонії вручення нагород.

Союзівка. — Роман Ракочий, мол., один з кращих молодих українських тенісистів, вийшов подвійним переможцем в турнірі подвійних гор, який з уваги на зливний дощ почався в недалекій закритій арені в суботу, 7-го серпня, а закінчився в неділю, 8-го серпня, вже на висушених кортах Союзівки.

Змагаючись із Олександром Олинцем, Р. Ракочий переміг у фінальній грі минулорічних чемпіонів Юрія Савчака і Зенона Снилика вислідом 6:1, 6:3. У півфіналах групи чоловіків, пара Р. Ракочий - О. Олинець перемогла пару Юрій Петриkевич - Юрій Витанович вислідом 6:2, 6:2, а Савчак - Снилик вилімінували молодих Євгена Щербу і Марка Муровного вислідом 6:1, 6:4. В цій групі змагалось 11 пар.

В мішаних грах пара Р. Ракочий - Арета Ракоча перемогла у фінальній грі минулорічних чемпіонів Ю. Савчака і Дзвінку Ленець вислідом 6:2, 6:2. В цій групі стартувало 6 пар. В групі переможених чоловіків, тобто пар з одною програною, переможцем вийшли Юрій Граб і Юрій Пспель над Андрієм Пащуком і Романом Олинцем вислідом 6:4, 2:6, 6:3.

Організатором турніру був Карпатський Лещетарський Клюб, а проводила ним комісія в складі: інж. Роман Ракочий, ст., Ярослав Рубель, З. Снилик і Ю. Савчак.

Нагороди, уфундовані управою Союзівки, вручили фіналістам після кінцевих гер: головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, управитель оселі Володимир Квас, З. Снилик і Ю. Савчак. В короткому слові, інж. Р. Ракочий подякував змагунам, які прибули на змагання помимо поганої погоди і подав з вдячністю до відома, що УНСоюз покрив частину коштів за винаймлення кортів в закритій залі в Гошен, Н. Й. Другу частину коштів покрив КЛК, що з признанням від змагунів відмітив З. Снилик.

Слідуючий тенісовий турнір на Союзівці — це крайові першенства УСЦАК, які відбудуться під час „довгого віkенду" з нагоди „Дня Праці", почнаючи від п'ятниці, 3-го вересня, до понеділка, 6-го вересня.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ремонія звітування, відіграння національного гимну, велика святочна дефіляда перед головною трибуною (яка тривала майже 45 хвилин) і виведений всією молоддю „Живий Тризуб". Учасники держали в руках синьо-жовті бальони, які вони опісля випустили в повітря. Цим церемоніялом командував бунчужний Андрій Джубанський. У програмі дня взяли масову участь учасники Світового Злету Сум, який відбувався на оселі „Верховина" біля Монтреалю.

Святочну президію творили названі вгорі Владики Українських Церков, священики і понад двадцять представників молодечих, суспільно-громадських і політичних організацій.

Після обідової перерви відбулася велика мистецька програма, участь в якій взяли: Танцювальний ансамбль „Веснянка" і оркестра „Соловей" при Відділі ОДУМ в Торонті під мистецьким керівництвом балетмайстра Миколи Балдецького; оркестра „Батурин" при Осередку СУМ в Торонті під батутою мгра Василя Кардаша; дівочий хор „Мрія" при Осередку СУМА в Клівленді (Пармі) під керівництвом Єлисавети Ясевич і акомпаньяменті Люби Дмитрик; мішаний хор „Боян" і оркестра „Трембіта" при Осередку СУМ в Монтреалі під управою Ростислава Куліша; ансамбль бандуристів при Відділі ОДУМ в Сейнт Катеренс. Онтаріо, інструктором якої є Остап Казлівський; жіночий секстет „Веселка" з Калгарі, Алберта, під керівництвом М. Федьківа.

Про успішність мистецького виступу молоді та високу культуру українського народу, яка збагачує культурні надбання Канади, говорив після мистецької програми, представник публічних зв'язків в міському уряді, Роналд Левісі. Керівником мистецької програми була Оля Одинська-Грод.

Між програмами учасники і гості мали змогу оглядати численні стенди з мистецькими виробами і політичною літературою, між ними стіл Українського Олімпійського Комітету.

Вечором відбулася кінцева мистецька програма, керівником якої був Роман Пятка і яка включала виступи танцювального ансамблю „Україна" з Монтреалю під керівництвом І. Кися та велику забаву з танцями, до якої грали чотири відомі оркестри — „Рушничок", „Сини степів", „Зоря" і „Ясени". В забаві, яка відбувалася в залі арени Сейнт Леонард, взяли участь майже всі учасники і кілька сотень гостей, між ними багато українців із ЗСА.

Враховуючи, що від 17-го липня ц. р. в Монтреалі відбувалися 21-ші Олімпійські Ігрища і Український Олімпійський Комітет провів чимало корисних акцій, які знайшли широкий відгомін в канадській англомовній і франкомовній пресі, а група української молоді навіть зуміла стягнути з машти і спалити прапор Совєтського Союзу, що викликало чергові протести совєтських представників — День Української Молоді, що відбувався в недалекій віддалі від Олімпійського Стадіону і звернув на себе увагу місцевої преси, як також спортсменів - змагунів, був дуже корисний в ланцюгу всеукраїнських успіхів в Монтреалі.

ВЕЛИКИЙ ФЕСТИВАЛЬ...

зарепрезентує один із наших найкращих танцювальних ансамблів на Сході ЗСА — „Верховинці" з Ню Йорку під мистецьким керівництвом Олега Гензи.

У Робін Гуд Делл є місць на коло 23 тисячі осіб. Американці, звичайно, численно приходять на концерти у Робін Гуд Делл. Громадський Комітет вірить і сподівається, що також українська публіка візьме масову участь у цьому першому Українському Фестивалі у Робін Гуд Делл в п'ятницю, 13-го серпня, щоб доказати, що українська громада є добрим амбасадором доброго українського імени і є численна та велика, з розмахом, з якою треба усім рахуватися.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Степан Куропась

ТИЖДЕНЬ СЕНЬЙОРІВ

Знову минув рік і треба відбути Зустріч Сеньйорів на Союзівці. Минулого року така зустріч відбулася в тижні 1-го листопада. Всього 77 людей прибуло на зустріч. Коли зважити, що УНСоюз нараховує 70 тисяч членів (бо грамот є 88.000), і на підставі статистики уряду ЗСА, то в УНСоюзі є 14 тисяч членів старших віком, тобто 65 літ і вище. А коли додати ще невідоме число емеритів поза УНСоюзом, 77 осіб — це капля в морі.

Чому так мало людей прибуло на Союзівку минулого року на т. зв. „Новемберфест", або по-нашому „Листопадовий фестин"? Чи нема у наших людей зацікавлення своєю долею, долею будучности? Чи старші люди воліють сидіти дома і чекати невідомого? Чи не знають наші люди, що самота діє від'ємно на здоров'я? Чи не знають, що рух і активність продовжує вік?

На ці питання повинні відповісти самі союзовці, бо лише тоді можна знати, де правда.

Коли йдеться про Америку і Канаду, то організуються все нові товариства емеритів, нові програми ухвалюються в Конгресі ЗСА. Дістаю газету „Сеньйор Ситізен" даром, дістав навіть легітимацію емерита, хоч я нікого про те не просив. Є люди, які на емеритах доробляються, видають газети, журнали, скликають конвенції, влаштовують бенкети і запрошують людей до себе. Звідки на це беруть гроші?

А як в українців? Є нас 14 тисяч сеньйорів в одному тільки УНСоюзі, а на Зустріч приїжджає 77 осіб. Є різні на те відповіді. Листопад — заходолно, дорога далека, хтось на дієті і не може їсти те все, що на Союзівці подадуть. А кошти є. Це все правда, але більшість з нас здорові, харчі української Союзівки добрі, можна жити за дієтою, бо не кожному вільно їсти стейки. У Чікаго старші люди в гарячі дні їдять кулешу з масляною. А куліш — це козацький здоровий, легкостравний харч, хоч сливковий сік неpаз потрібний. На Союзівці все те є, а як нема, то може бути.

Отже, цього року нам треба поспитатися. Зустріч Сеньйорів відбудеться в днях 19-24-го вересня ц. р. В неділю 19-го вересня відбудеться на Союзівці відслонення пам'ятника Лесі Українки. Організація, а радше Комісія для старших УНСоюзу, дістала запрошення від Жіночого Комітету УНСоюзу взяти участь у імпрезі. Звичайно, не можна сподіватися масової участи зі Західних стейтів, але Схід може допиcатися, бо „східнякам" близько. Але вже тепер, навіть зі Заходу, як от Детройт чи Чікаго, заповідається прогулянка автобусами. Місцеві Окружні Комітети УНСоюзу подбають про зреалізування доброї справи. Морозу у вересні ще не буде, а як буде дощ, то ми не з цукру. Зрештою, є де сховатися.

Залежно від кількости учасників буде відповідна програма і бенкет, а Союз може навіть (як схоче!) подбати про оркестру. В неділю увечорі 19-го вересня буде програма „Піснямо Себе" у виконанні нас самих, бо наша сила в нас самих. Добре було би, щоб імпрезою зацікавити дітей і внуків, бо це майбутні рекрути для організаційної ділянки УНСоюзу; а для тих, що вже є членами, це потіха, що ними Союз інтересується.

Для переведення імпрези існує Комісія для Старших. Щоби Комісія знала, що сеньйори думають і що вимагають, добре буде, як ті, що хочуть допомогти справі, висловлять свої думки на сторінках „Свободи", яка видвигнула гасло „В пошані до старших".

П'ять днів перебування на Союзівці, себто нічліг і харч 3 рази денно — коштує 65 дол. За таку ціну ніде не дістанете місця на вакації. За ті гроші можна перебути в „Голідей Інн" з харчем один день.

Просимо зголошувати свою участь у Зустрічі Сеньйорів в канцелярії Союзівки або у касира Комісії Вол. Дідика для сеньйорів зі Західних стейтів. Його адреса:

W. Didyk
6711 Rutland
Detroit, Mich. 48228

Слідіть за дальшими повідомленнями!

Представник УККА свідчив...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

йовій Республіканській Конвенції видати загальну заяву - деклярацію, підтверджуючи традиційну американську політику піддержки поневолених народів, які борються за свою державну незалежність в дусі Проклямації „Тижня Поневолених Націй", яку видав Президент Форд в липні ц. р.;

2) В дискусії про „політику відпружнення" д-р Душник заявив, що існують великі суперечності між проголошеними президентом Форда та практичною політикою державного секретаря Генрі Кіссінджера; під заслоною „політики відпруження" Москва поширює свої впливи та шляхом нових морських зброєнь займає стратегічні пункти в різних частинах світу;

3) Д-р Душник закликав Крайову Республіканську Конвенцію відкинути т. зв. „Гельсінкську угоду" як неморальну та суперечну до традиційної американської політики піддержки політики самовизначення та державної незалежности всіх народів. „Гельсінкська угода" не тільки санкціонувала територіальні загарблення Москви в середущій і східній Европі, але також офіційно підтвердила московсько - комуністичне поневолення неросійських народів в СССР та сателітних державах;

4) Д-р Душник закликав Крайову Республіканську Конвенцію до піддержки радіопередач „Радіо Свобода" та „Радіо Вільна Европа", які є важливими комунікаційними засобами між ЗСА та поневоленими народами за залізною заслоною. Він твердив, що є заходи в урядових колах у Вашінгтоні закрити бюра тих станцій в Мюнхені й перенести їх до Вашінгтону, де їх злучать з „Голосом Америки".

Критикуючи „Гельсінкську угоду", д-р Душник твердив, що Москва ломить цю умову на кожному кроці, головно коли йдеться про еміграцію родин американських громадян, чи високі оплати на допоміжні пачки, які висилають американці своїм рідним в СССР.

Д-р Душник подав своє 12 сторінкове зізнання 25-м членам Резолюційного Комітету та відповідав на запити тих же членів відносно певних проблем, порушених у зізнанні.

Метрополію Ню Йорку-Ню Джерзі навістив сильний гураґан

Ню Йорк. — В понеділок, 9-го серпня, ввечорі, сильний гураґан „Белл" навістив нюйоркську метрополітальну округу, зокрема центральну, та східну частину острова Лонг Айленд, ушкоджуючи будинки, заливаючи вулиці та головні шляхи.

Гураґан, вітряна сила якого доходила до 70 миль на годину, пройшов з півдня на північ і попримбув в сторону стейту Коннектикат. Заки гураґан дійшов до південного побережжя Лонг Айленду, то пройшов попри південну частину стейту Ню Джерзі, спричинюючи зливні дощі тощо в Атлантік Сіти, Лейквуд та інших місцевостях. Коли гураґан проходив через Лонг Айленд, то сильні вітри та зливні дощі сягали коло 100 миль на захід і 125 на схід від його центру, тобто охопили навіть місто Ню Йорк, та й інші міста в стейті Ню Джерзі, — Нюарк, Пассейк тощо. Гураґан „Белл" — це перший гураґан цього року. Останній раз, що нюйоркська метрополітальна округа потерпіла від сильного гураґану, було в вересні 1960 року.

Єрейські свячення о. Романа Мірчука

В суботу, 10-го липня ц. р., в Українському Католицькому Соборі Непорочного Зачаття у Філядельфії відбулися єрейські свячення диякона Романа Ореста Мірчука. Свячення уділив Єпископ Василь Лостен. Сослужили у цьому торжественному акті: о. радник Василь Головінський — парох церкви Христа Царя, до якої належав новосвячений о. Роман, о. д-р Василь Макух, о. д-р Мирон Стасів, о. шамб. Володимир Паска, о. д-р Мартин Канаван, о. Мирон Козмовський та о. Августин Молодавець. Дияконували о. Богдан Коцур і о. Яків Мельник. Своїм співом прикрасив цю велику подію хор питомців із семінарії у Стемфорді та у Вашінґтоні. Одночасно відбулися підияконські свячення Володимира Волощука.

Катедру заповнили численні гості — родина, приятелі і знайомі о. Романа. В одностроях прибули зорганізовані сумівці з Філядельфії та ближчих і дальших сторін, включно із головою Центральної Управи СУМ О. Ковалем та головою ГУ СУМА М. Шміґелем, щоб віддати честь визначному сумівському діячеві та виховникові.

Проповідь виголосив колишній професор о. Романа ректор д-р о. В. Макух. У своєму слові о. Макух згадав, що о. Мірчук був одним із його найздібніших і найбільше надійних студентів.

Слід згадати присягу льояльности о. Мірчука Блаженнішому Патріярхові Йосифові. Це був особливо зворушливий і радісний момент, бо, вживаючи належний титул голови Помісної Української Церкви, о. Роман ще раз доказав, що він, безсумнівно, є і буде сином своєї Церкви та свого народу.

По свяченні о. Мірчук індивідуально поблагословив усіх присутніх.

Наступного дня в неділю 11-го липня о. Мірчук відправив свою першу Божественну Літургію у церкві Христа Царя. Відповідну проповідь з цієї нагоди сказав о. д-р Мартин Канаван.

Після Богослуження відбулося прийняття в авдиторії школи св. Йосафата. Між приявними був Єпископ Василь Лостен. Програмою прийняття вміло провадив мгр Ігор Мірчук, брат о. Романа.

У мистецькій програмі виступило тріо Осередку СУМА „Соловейки" під кер. проф. Зої Маркович, танцювальний ансамбль О СУМА під кер. М. Бойчука та мгр Зеня Кунаш — сольоспів.

Промови та привіти виголосили: о. мгр І. Терлецький, котрий підняв тост і під час своєї промови сказав, що „завдяки о. Романові, я сьогодні промовляю до вас українською мовою"; о. д-р М. Стасів з Торонта, о. Роналд Каррилло — римо-католицький священик та близький приятель о. Мірчука, М. Сагатин — голова парафіяльної ради церкви Христа Царя, що О. Коваль з Бельгії — голова ЦУ СУМ, мгр М. Шміґель з Ню Йорку — голова ГУ СУМА, Л. Іваськів — від управи О СУМА у Філядельфії, М. Дзюба — від управи О СУМА у Трентоні, І. Яворський — голова О ТУСМ у Філядельфії, М. Ковальчин — від Товариства Бувших Вояків УПА. Слово мав також д-р Петро Мірчук — батько о. Романа. Майже всі промовці висловили надію, що о. Мірчук стане прикладним українським католицьким священиком.

Відчитано письмові привіти від Патріярха Йосифа, Митрополита Максима Германюка, привіт з України від дідуся о. Романа п. Маківського та від хресної мами п-і Л. Прошик. Хресним батьком о. Мірчука був сл. п. Степан Бандера.

Накінець о. Роман склав подяку своїм батькам та бабці, головно за те, що вони виховали його у глибоко релігійному та національному дусі.

Дальше о. Мірчук подякував всім, що спричинилися до такого гарного проведення свячень та прийняття, а особливо сумівцям, сказавши, що хоч він замінив однострій, він завжди залишиться сумівцем.

Отець мгр Роман Орест Мірчук, син д-ра Петра і Анізії Мірчуків, народився 13-го вересня 1950 р. у Мюнхені в Німеччині. До Філядельфії прибув молодим хлопцем.

Закінчив початкову школу св. Василія і середню школу — Кардинал Дагерті гайскул. Здав матуру у Нашій Українській Школі при О СУМА. Вищу освіту здобув у Ля Саль коледжі, де студіював історію у католицькому університеті, де студіював східньо-европейську історію, та у Духовній Семінарії св. Йосафата, де студіював богословію.

Отець Роман від молодих літ є активним членом СУМА. Протягом багатьох років виконував ряд функцій: був булавним і головним виховником осередку, отаманом ланки дружинників Мазепинців, виховником на таборах, членом Головної Управи і в сучасну пору членом Центральної Управи.

Рівнож, о. Роман це колишній голова Осередку ТУСМ-у у Філядельфії та колишній голова Українського Клюбу в Ля Саль коледжі.

В. Р. Іваськів

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 13-го СЕРПНЯ 1976 р.

НЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд. о год. 7 веч. в залі УНДому в Ірвінгтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, касир, Ю. Баранюк, фін. секр.

СУБОТА, 14-го СЕРПНЯ 1976 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі. На зборах будуть рішатися важні справи. Проситься чл. прибути та вирівняти залеглі вкладки. — Анна Струк, предс., П. Роїк, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 15-го СЕРПНЯ 1976 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці 36 Відд. о год. 2 по пол. в приміщенні Укр.-Амер. Клюбу, 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути та вирівняти належні вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі, при 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути на збори, вирівняти вкладки і забрати дивідендові чеки. — М. Яремчук, рек. секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

РОМАН СТАНЬКО, член УНСоюзу Відд. ч. 104 Т-ва св. Николая в Перт Амбой, Н. Дж., помер 8 червня 1976 р. на 65-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1954 році. Полишив в смутку сестру Мирославу і Анну. Похорон відбувся 10 червня 1976 на укр. катол. церковному цвинтарі в Гопелави, Н. Джерзі.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

СТЕФАН ФАДУК, член УНС Відд. ч. 385 Т-ва Запорожська Січ в Міннеаполіс, Мінн. помер 19 травня 1976 р. на 57-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1937 році. Полишив в смутку дружину Ріту, маму Марію, сестер Ен і Джіні, дітей Каталін і Майкел та 2-х внуків. Похорон відбувся 24 травня 1976 р. на цвинтарі Форт Снеллінг.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

РОЗАЛІЯ КОСОВСЬКА, членка УНС Відд. ч. 247 Т-ва св. Івана Хрестителя в Вілмінгтоні, Дел., померла 1-го червня 1976 р. на 79-му році життя. Покійна народилася в селі Арламів повіт Добромиль. Стала членкою УНСоюзу в 1921 році. полишила в смутку чоловіка Григорія, сина Дмитра, Михаїла, Григорія і Джеймс, 3 дочки Ольгу, Женю і Дороті, 6 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 8 червня 1976 р. на цвинтарі в Лонкрефт, Пенна.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ПАНЬКО, член УНСоюзу Відд. ч. 481 Т-ва ім. Івана Франка в Карнеґі, Па., помер на 87-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1918 році. Полишив в смутку сина Дмитра, 6 дочок: Марію, Анну, Неллі, Бессі, Еву, Амелію і Джоан, 9 внуків та 10 правнуків. Похорон відбувся 28 травня 1976 р. на цвинтарі церкви Пресв. Трійці в Карнеґі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Микола Сивий, секр. Відд.

ТЕКЛЯ ШКЛЯРЕНКО, членка УНС Відд. ч. 39 Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н. Й., померла 30-го травня 1976 р. на 88-му році життя. Покійна народилася в Комлихах. Стала членкою УНСоюзу в 1917 році. Полишила в смутку дочок Анастасію і Анну з родинами, сина Івана і Стефана з родинами, та багато однодумців і приятелів. Похорон відбувся 2-го червня 1976 на цвинтарі укр. к атол. церкви І. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

МИХАЙЛО ВИНТОНІВ, член УНС Відд. ч. 374 Т-ва ім. М. Грушевського в Бостоні, помер 31-го травня 1976 р. на 69-ті році життя. Покійний народився в м. Станиславі, Україна. Став членом УНСоюзу в 1960 році. Полишив в смутку дружину Анну, сина Мирослава, сестер Марію в Україні і Зоню в Польщі. Похорон відбувся 5 червня 1976 на цвинтарі Моунт Гоуп в Бостон.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу